

Overweging 3 juli 2022

Zusters en broeders,
de eerste lezing van vandaag vormt een euforische prelude op de veel terughoudender woorden van het Lucas evangelie. Toen de Joodse ballingen uit Babylon terugkeerden naar Jeruzalem, vonden zij een ontmoedigend verwoeste stad. Maar Jesaja kijkt vooruit en roept hen op om voor de stad te juichen en te jubelen, en haar lief te hebben als een moeder. Een moeder die hen zal laven en troosten. Jesaja's **blijde boodschap** is dat de Heer **vrede** zal leiden naar Jeruzalem en haar bewoners, als een rivier, als een onstuimige stroom.

Het is deze **zelfde blijde boodschap van vrede** die de 72 leerlingen die Jezus uitzendt mee krijgen op hun missie. Een vredesmissie zou je dus kunnen zeggen. De uitbundige woorden van Jesaja ontbreken bij Jezus. Hij is streng en waarschuwt de 72 dat ze zo min mogelijk mee moeten nemen: geen beurs, geen reiszak, geen schoeisel. En dat ze zich zo min mogelijk met mensen onderweg moeten inlaten. En hij gaat nog verder: ze zullen niet overal welkom zijn. Jezus zegt zelfs: 'Ik zend u als lammeren onder de wolven'. En dat is een metafoor die er niet om liegt.

Jezus zendt die 72 dus weerloos, geweldloos en onbeschermd onder mensen die hen wellicht niet moeten, die geen boodschap hebben aan hun boodschap, en die hen misschien wel kwaad willen doen of zelfs doden. Hij maakt de missie zo wel erg riskant, al stuurt hij ze twee aan twee, en geeft hij bovendien aan dat ze zich niet moeten opdringen. 'Als mensen je vredesboodschap afwijzen', zo zegt hij, 'keer je dan van hen af en laat de vrede naar je terugkeren'. Dat wil zeggen: wees in zo'n geval niet rancuneus, maar geef het goede voorbeeld en bewaar je innerlijke vrede.

Maar bij al die waarschuwingen en terughoudendheid, geeft Jezus **ook positieve raad**. Zijn volgelingen moeten het huis waar ze ontvangen worden betreden met een vredesgroet: 'Vrede aan dit huis!' Hij adviseert hen te eten en te drinken wat men hen aanbiedt, dat wil zeggen: pas je **áán** aan de mensen die je bezoekt, wees solidair met hen. En dan, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld is: 'geneest de zieken die er zijn en zegt tot hen: het Rijk Gods is u nabij'. Dat noemen wij tegenwoordig 'nogal kort door de bocht'.

Als we die bocht wat ruimer nemen, dan kunnen we dit opvatten als: wees deze mensen nabij, help hen, sta hen bij waar dat nodig is, probeer hun noden te leningen. En breng ze een blijde boodschap, zoals Jesaja dat deed aan de ballingen uit Babylon. Breng perspectief aan mensen die geen uitweg meer ziet, breng hoop aan de wanhopigen, breng licht aan degenen die in duisternis leven. Maak de mensen die je bezoekt weer 'heel', breng hen innerlijke vrede, **genees hen** van alles wat hun geluk in

de weg staat en wat hun leven heeft beschadigd. En laat hen zo het Koninkrijk Gods ervaren. Als je mensen zo benadert, dan heb je niet vergeefs gereisd, maar zullen zij zich bij je willen aansluiten en Jezus willen volgen. Dan zal de oogst groot zijn en rijk.

Terwijl ik in mijn hoofd deze overweging aan het voorbereiden was, zag ik donderdagavond laat op televisie deel 1 van de EO-documentaire ***Hoe God verscheen in Ghana***. Acteur en schrijver Bright O. Richards, zelf geboren in Liberia, maar woonachtig in Nederland, spreekt daarin onder andere met de katholieke priester-missionaris Joop Visser, die in de jaren 60 via de Sociëteit voor de Afrikaanse Missiën naar Ghana uitgezonden werd. Visser strijdt **met bezieling en lef** tegen corruptie en zet zich actief in voor meer gerechtigheid, voor een beter leven van de mensen die zich aan hem toevertrouwen. Dat is daar niet zonder gevaar voor eigen leven en veiligheid, stelde Richards vast. Het was ontroerend te zien hoe fel het groepje mannen dat aan het gesprek deelnam het voor hem opnam toen de interviewer voor de grap suggereerde Visser weer mee terug naar Nederland te nemen omdat hij daar nodig was. Nee, nee, dat kon niet, riepen ze, *He's our family now, he is Ghanaese*. Alle andere missionarissen hadden zij zien vertrekken, alleen Visser had hen niet in de steek gelaten. Ik kreeg er kippenvel van...

Joop Visser heeft Jezus' zending uit het Lucas evangelie optimaal begrepen en waargemaakt, dacht ik. Maar als volgelingen van Jezus zijn wij allen uitgezonden. Het is ons aller taak te missioneren en dat kan ook dichterbij dan in Ghana. Zeker nu wij zoveel vluchtelingen voor natuur- en oorlogsgeweld om ons heen hebben en zoveel eigen minder bedeeden. Missioneren, zo leert Jezus, is vrede brengen. Is solidair zijn met onze naasten. Is geestelijke en materiële nood lenigen. Is verdriet verzachten. Dan brengen wij het Gods Rijk op aarde daadwerkelijk dichterbij. En dan zal men bij ons willen horen en zal onze oogst groot zijn.
Amen